

Arrest

**nr. 88 138 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTIER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 5 juli 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 16 juli 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 19 juli 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 62 087 van 24 mei 2011 weigert ook de Raad aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 31 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster dient op 24 juni 2011 een tweede asielverzoek in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 5 juli 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [O. R. S.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Kenya
die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.06.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 19.07.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 22.02.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 21.03.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 26.05.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat ze niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat haar problemen in Kenia nog steeds actueel zijn; de vrouw die haar reis naar Europa regelde immers nog steeds op zoek zou zijn naar haar; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag een brief van de dorpsverantwoordelijke naar voren brengt; betrokkene aan de hand van deze brief haar oorspronkelijke asielmotieven wil staven; hierbij echter dient opgemerkt te worden dat de inhoud van voornoemd document een gesolliciteerd karakter vertoont; de dorpsverantwoordelijke overigens meer informatie wenst te verkrijgen over de situatie van betrokkene; de vluchtmotieven van betrokkene bovendien reeds gedurende haar vorige asielaanvraag door de Belgische asielinstanties beoordeeld werden; zij daarbij van oordeel waren dat, op basis van de beweerde problemen van betrokkene, bezwaarlijk kan gesteld worden dat betrokkene haar land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat ze bij een eventuele terugkeer naar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het voorleggen van voornoemd document, deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Huidig beroep is gericht tegen de bevelscomponent van voormelde beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 21 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) *juncto* artikel 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG).

Zij licht het middel als volgt toe:

"[...] De bestreden beslissing beoogt verzoekende partij te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren.

Verwerende partij heeft evenwel niet nagegaan of Kenya een veilig derde land is en of verzoekende partij ten gevolge van haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst niet komt bloot te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van de artikelen 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980, artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 en artikel 3 van het voormelde Europese Verdrag van 4 november 1950.

Uit de informatie die door het World Organisation Against Torture (Violence against Women and Children in Kenya, 3 december 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4937a8842.html>, zie stuk nr. 2) en door de United States Department of State (2011 Trafficking in Persons Report – Kenya, 27 juni 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e12ee6ec.html>, zie stuk nr. 3) hebben gepubliceerd, blijkt dat mensenhandel in Kenya een ernstig probleem is waarbij onder andere vrouwen meestentijds naar het buitenland worden gelokt met de belofte van werk dat snel geld kan opbrengen om daarna te worden opgesloten waarbij hun identiteitsdocumenten worden in beslag genomen (zie World Organisation Against Torture, ibidem, p. 15 en United States Department of State, ibidem, p. 1). Hoewel enkele wetteksten in Kenya mensenhandel strafbaar stellen (zie World Organisation Against Torture, ibidem, p. 19) leidt de toepassing van de wetgeving niet tot effectieve bescherming door veroordeling van de daders soms ten gevolge van de tussenkomst van gecorrumpeerde locale autoriteiten (zie World Organisation Against Torture, ibidem, p. 21 en volgende en United States Department of State, ibidem, pp. 1 en 2). Klagers worden sociaal gestigmatiseerd en sociaal verworpen (zie World Organisation Against Torture, ibidem, p. 21 en volgende). Hierdoor riskeert verzoekende partij opnieuw blootgesteld te worden aan [M.] en haar netwerk van mensenhandelaars die verzoekende partij het zwijgen zullen opleggen om hun netwerk te beschermen of aan sociaal stigma en sociale uitsluiting. Het UNHCR heeft in haar Guidelines on International Protection No. 1: Gender-Related Persecution Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees van 7 mei 2002 (<http://www.unhcr.org/refworld/docid/3d36f1c64.html>) mensenhandel met de bedoeling van gedwongen prostitutie of seksuele uitbuiting als een vorm van vervolging aangemerkt en kan beschouwd worden een vorm van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van de artikelen 5 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 en 3 van het voormelde Europese Verdrag van 4 november 1950 (pp. 5 en 6). Verzoekende partij wordt hierdoor in de ene of de andere zin opnieuw blootgesteld aan private executie in de handen van voornoemde menshandelaars of foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in haar land van herkomst. Schending van de artikelen 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980, artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 en artikel 3 van het voormelde Europese Verdrag van 4 november 1950.

Uit het voorgaande is duidelijk dat Kenya bovendien niet als veilig derde land kan worden beschouwd.

Door verzoekende partij middels de bestreden beslissing te verplichten terug te keren naar haar land van herkomst komt verzoekende partij bloot te staan aan het reële risico op ernstige schade en bezondigt verwerende partij zich aan het verbod op refoulement dat haar door de internationale verdragen wordt opgelegd. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het de feiten van het administratieve dossier blijkt dat verwerende partij heeft nagegaan of verzoekende partij niet aan het reële ernstige risico in de zin van artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EC van de Raad van 1 december 2005 wordt blootgesteld. Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 en 21 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 27 van de Richtlijn 2005/85/EC van de Raad van 1 december 2005.

[...]"

3.2.1. In de mate dat verzoekster zich beroept op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts opmerken dat in dit artikel wordt bepaald in welke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. In de bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.2. Verzoekster beroept zich verder op het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen vervat in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij verwijst naar informatie van de "World Organisation Against Torture" en van de "United States Department of State" over mensenhandel in Kenia en stelt dat de toepassing van de wetgeving in Kenia niet leidt tot effectieve bescherming door veroordeling van de daders en dat er sprake is van een sociaal stigma en van sociale uitsluiting. Tevens betoogt verzoekster, verwijzend naar richtlijnen van het UNHCR, dat mensenhandel met de bedoeling van gedwongen prostitutie of seksuele uitbuiting zowel een vorm van vervolging als een vorm van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan uitmaken.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het kader van huidig beroep in wezen baseert op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. In het kader van de eerste asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 62 087 van 24 mei 2011 evenwel vast dat verzoekster, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat verzoekster haar asielrelaas – en meer specifiek haar bewering dat zij bij terugkeer naar haar herkomstland het slachtoffer zal worden van M. en haar 'netwerk' – niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat ook niet blijkt dat zij geen bescherming zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij het slachtoffer dreigt te worden van vervolging of van door artikel 3 van het EVRM, of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, verboden handelingen. Door thans louter te verwijzen naar algemene rapporten over mensenhandel en het sociale stigma van klagers van seksueel geweld in Kenia toont verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dan ook niet aan. Er kan immers geen band met haar persoon worden vastgesteld.

Een miskennen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet vastgesteld worden.

Een schending van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie – dat voorziet in een bescherming bij verwijdering of uitzetting ingeval er een ernstig risico bestaat dat de vreemdeling aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen – en van artikel 21 van de richtlijn 2004/83/EG – dat voorziet dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen met inachtneming van hun internationale verplichtingen en daar gelaten de vraag naar de directe werking van deze bepaling – kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

3.2.3. Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 27 van de richtlijn 2005/85/EG, dat handelt over het begrip “*veilig derde land*”. Daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepaling, merkt de Raad op dat verweerder geen toepassing heeft gemaakt in de bestreden beslissing van voormeld begrip. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS